

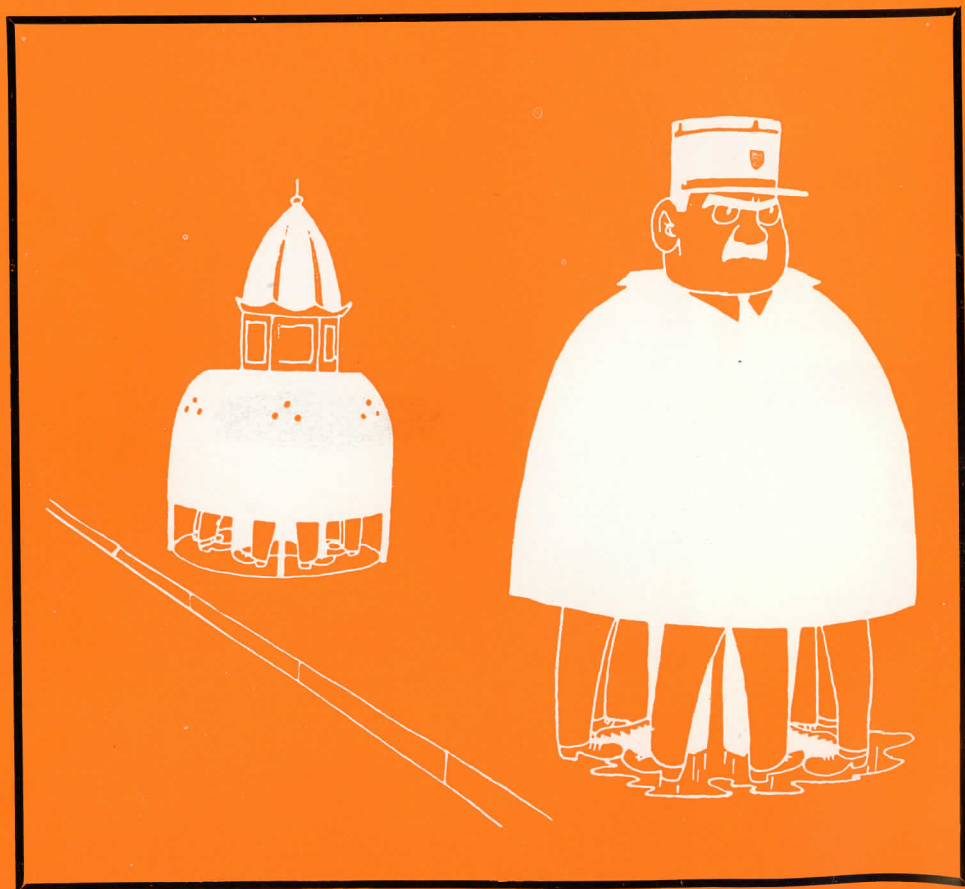
rm

8

repertoár
malé scény
ročník 6
1968

VYSTAVUJE MAURICE HENRY

ZTRACENÉ BATOLE

MUNRO – SAKI

Nad vilou Elsinor se rozhostilo nezvyklé ticho, porušované však každou chvíli hlasitým lamentováním, napovídajícím zármutek z nějaké bolestné ztráty. Momebyovi ztratili svoje batole – odtud ono ticho, zvěstující jeho nepřítomnost. Hledali je horečným a neukázněným způsobem s ustavičnými nářky – odtud zase povyk, rozléhající se domem i zahradou pokaždé, když znovu a znovu prohledávali všechny domácí skrýše. Clovis, jenž byl ve vile dočasným a nedobrovolným podnájemníkem, právě dřímал v houpací síti na vzdáleném konci zahrady, když mu paní Momebyová oznámila tu žalostnou zvěst.

„Ztratili jsme našeho chlapečka!“ vyřískla.

„Myslíte tím, že umřel, že se splasil a utekl, nebo že jste ho prohráli v kartách?“ zeptal se Clovis líně.

„Batolil se tady docela šťastně na trávníku,“ rozplakala se paní Momebyová, „a Arnold se zrovna vrátil domů a já se ho zeptala, jakou by chtěl omáčku k chřestu –“

„Doufám, že chtěl žlutkovou holandskou,“ vpadl jí Clovis do řeči se zbytečným zájmem, „poněvadž jestli něco nesnáším –“

„A najednou jsem pohřešila Erička,“ pokračovala paní Momebyová ještě vřeštivěji. „Hledali jsme ho po celém domě, na zahradě i venku za vraty, ale nikde po něm není ani vidu.“

„Je po něm aspoň slechu?“ zeptal se Clovis. „Jestli ne, musí být nejmíň tři kilometry daleko.“

„Ale kde? A jak by se tam dostal?“ vyhrkla poplašená matka.

„Třeba ho odnesl orel nebo nějaká šelma,“ naznačil Clovis.

„V Surrey žádné orly ani šelmy nemáme,“ namítla Momebyová, ale v hlase jí zazněla hrůza.

„Utíkají teď každou chvíli z cirkusů. Někdy si myslím, že je pouštějí schválně pro reklamu. Představte si ten senzační titulěk v novinách: ‚Dítě významného protestanta sežráno hyenou skvrnitou!‘ Váš manžel sice není žádný význačný protestant, ale jeho matka pochází z metodické rodiny a novinám musíte nechat trochu vůle.“

„Ale to bychom našli jeho pozůstatky,“ vzlykla paní Momebyová.

„Jestli měla ta hyena opravdu hlad a jenom se v jídle neponimrala, tak by moc pozůstatků nezbylo. Jako když malý kluk spořádá jablko – taky nezůstane ohryzek.“

Paní Momebyová se otočila na patě, aby si našla útěchu a radu někde jinde. Se sobeckým zaujetím mladé matky docela opominula Clovisovu

zřejmou starost o omáčku k chřestu. Než však ušla dva kroky, prudce ji zarazilo klapnutí postranních vrátek. To přišla slečna Gilpetová z vily Peterhof, aby si poslechla podrobnosti o té smutné události. Clovis už celá historie otravovala, ale paní Momebyová byla obdařena onou nelítostnou schopností vyprávět něco podevadesáté se stejným potěšením jako poprvé.

„Arnold se zrovna vrátil domů, naříkal si na revma –“

„V téhle domácnosti si člověk musí naříkat na tolik věcí,“ zabručel Clovis, „že by mě nikdy nenapadlo naříkat si zrovna na revma.“

„Naříkal si na revma,“ pokračovala paní Momebyová a snažila se vyjádřit mrazivé pohrdání hlasem, který si už beztak přepínala vzlykáním a mluvením ostošest.

Znovu však byla přerušena.

„Žádné revma neexistuje,“ prohlásila slečna Gilpetová. Prohlásila to s vědomě vzdorným výrazem, s jakým vám číšník oznámí, že už nemají nej-lacinější červené víno na vinném lístku. Neuvedla však jako alternativu žádnou jinou nákladnější chorobu, nýbrž popřela je šmahem všechny.

Zármutkem paní Momebyové začala prosakovat zlost.

„Nakonec ještě řeknete, že se nám neztratil žádný chlapecek!“

„Ztratil se,“ připustila slečna Gilpetová, „ale jenom proto, že nemáte dost víry v jeho nalezení. Jenom nedostatek víry vám brání najít ho v pořádku a ve zdraví.“

„Ale jestli ho zatím sežrala hyena a částečně ho strávila,“ ozval se Clovis, který zálibně lpěl na své dravčí teorii, „určitě tak docela v pořádku nebude.“

Slečnu Gilpetovou tohle zkomplikování problému vyvedlo poněkud z míry.

„Jsem pevně přesvědčena, že ho žádná hyena nesežrala,“ namítla nepřesvědčivě.

„Ta hyena může být stejně pevně přesvědčena, že ho sežrala. Třeba má právě tolik víry jako vy a přesnější informace o chlapečkově nynějším pobytu.“

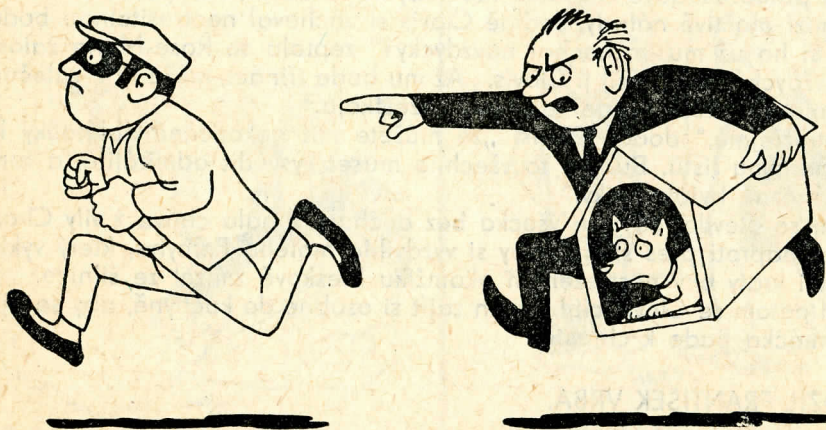

Paní Momebyová se znovu rozplakala. „Jestli máte dost víry,“ zavzlykala, osvěcena náhlým šťastným nápadem, „něnašla byste nám našeho Erička vy? Máte zřejmě větší duševní sílu než my.“

Rose-Marie Gilpetová Inula k zásadám křesťanské vědy naprosto upřímně; jestli jim však rozuměla nebo je správně vykládala, o tom by lépe rozhodl znalec této věrouky. V daném případě se jí nepochybně naskytla znamenitá příležitost, a když se nazdařbůh pustila do pátrání, usilovně zmobilizovala i ten nejmenší ždíbánek víry, kterým vládla. Vyšla na otevřenou silnici, třebaže za ní paní Momebyová volala: „Tam nemá cenu chodit, prohledali jsme to tam už aspoň tucetkrát.“ Rose-Marie však už ohluchla ke všemu kromě vlastní samolibosti, poněvadž uprostřed vozovky sedělo batole v bílých šatečkách se kšticí jako koudel, svázanou na jednom spánku bledě modrou mašlí, a spokojeně si hrálo s prachem a několika zvadlými blatouchy. Rose-Marie se po obvyklém ženském způsobu opatrně rozhlédla, jestli se na vzdáleném obzoru neblíží nějaké auto, pak se vrhla k dítěti a přinesla je přes jeho mocný odpor do vrat Elsinoru. Zuřivý křik batolete ohlásil jeho nalezení na dálku a téměř hysteričtí rodiče se rozběhli po trávníku, aby uvítali svou navrácenou ratolest. Estetická hodnota výjevu byla poněkud znevážena potížemi, jaké Rose-Marie zakoušela při držení zmítajícího se dítěte, takže je donesla do lůna vzrušené rodiny zadní částí napřed. „Náš Eriček se vrátil!“ zvolali Momebyovi jedním hlasem, a poněvadž si dítě vrazilo obě pěsti do očních důlků a z jeho obličeje byla vidět jenom pusa dokořán, už to poznání samo bylo téměř aktem víry.

„Máš radost, že jsi zase u tatínka a u maminky?“ vrhla paní Momebyová. Přednost, kterou batole dávalo kratochvíli se silničním prachem a s blatouchy, byla tak očividná, že její otázka Clovise zarazila jako zbytečně netaktní.

„Svezeme Erička na válečku,“ navrhl geniálně otec, když řev pokračoval beze známek brzkého ochabnutí. Batole bylo ve vteřině rozkročmo posazeno

na velký zahradní válec, za který zatáhli, aby jej uvedli do pohybu. Z nitra dutiny válce se ozval strašlivý ryk, který přehlušil dokonce i řev chlapečka na válci, a vzápětí odtamtud vylezlo batole v bílých šatečkách, se kšticí jako koudel, svázanou na jednom spánku modrou mašlí. O rysech ani o síle plíc nově objeveného dítěte nebylo nejmenší pochybnosti.

„Tohle je náš Eriček!“ vyřískla paní Momebyová, skočila po něm a div ho neudusila polibky. „Schoval ses nám ve válečku, abys nás všechny pořádně postrašil?“

V tom zřejmě tkvělo tajemství chlapečkova náhlého zmizení a stejně nečekaného objevení. Zůstávala tu však záhada přebývajícího dítěte, které teď sedělo a poňukávalo na trávníku, zahrnuto nemilostí stejně protivně mrazivou, jako mu před chvílí byla protivná náhlá popularita. Momebyovi se na ně mračili, jako by se vetřelo do jejich krátce trvající přízně z nízkých a nečestných pohnutek. Slečna Gilpetová s popelavou tváří třeštila bezmocně oči na schoulenou postavičku, jejíž objevení ji před chvílkou tolik oblažilo.

„Když láska skončila, jak málo lásku chápou i sami milenci,“ zacitoval si Clovis pro sebe.

Rose-Marie první protrhla mlčení.

„Ale jestli držíte v náručí svého Erika, kdo je potom tohle?“

„To byste nám snad měla vysvětlit vy,“ odsekla paní Momebyová škrobeně.

Rose-Marie zpopelavěla ještě víc. Paní Momebyová si přivinula pravého Erička těsněji k hrudi, jako by se bála, že ho nadpřirozeně nadaná sousedka z pouhé dožčené pýchy promění v akvárium se zlatými rybičkami.

„Našla jsem ho, když seděl v prostředku silnice,“ přiznala Rose-Marie skomírajícím hlasem.

„Tam ho teď vrátit nemůžete,“ poznamenal Clovis. „Silnice slouží dopravě, ne jako skladiště odložených zázraků.“

Rose-Marie se rozplakala. Příslloví o plačících, kteří pláčou sami, se v praxi potvrdilo právě tak málo jako většina přísloví. Oba chlapečkové brečeli přímo usedavě a rodiče Momebyovi se dosud nevzpamatovali ze své předchozí plačtivé nálady. Jedině Clovis si zachoval neotřesitelnou bodrost.

„To si ho už musím nechat navždycky?“ zeptala se Rose-Marie žalostně.

„Navždycky ne,“ utěšil ji Clovis. „Až mu bude třináct, může jít k válečnému námořnictvu.“ Rose-Marie se znovu rozeštkala.

„Samozřejmě,“ dodal Clovis, „že můžete mít nekonečné oplétačky kvůli jeho rodnému listu. Budete to všechno muset vysvětlit admiraltě, a tam to berou hrozně byrokraticky.“

Všem se ulevilo, když se všechna bez dechu přihnala chuva z vily Charlottenburg naproti přes silnici, aby si vyzdvihla malého Percyho, který vyklouzl předními vraty a v nestřeženém okamžiku bleskově zmizel ze silnice.

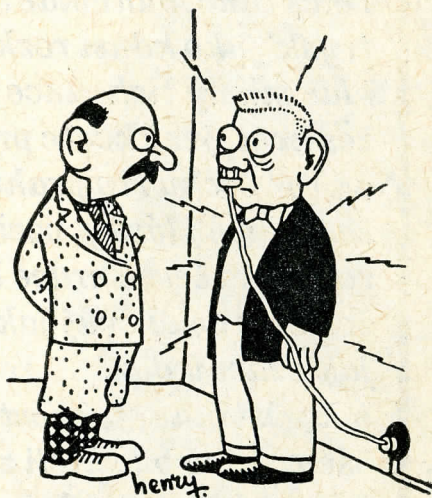
Ale i potom se Clovis cítil nucen zajít si osobně do kuchyně, aby se ujistil, jaká omáčka bude k chřestu.

PŘELOŽIL FRANTIŠEK VRBA.

POVÍDKY „LÉČBA NEKLIDEM“ VYJDOU V ODEONU.

Musel jsem být všeho pořádně vzato!...

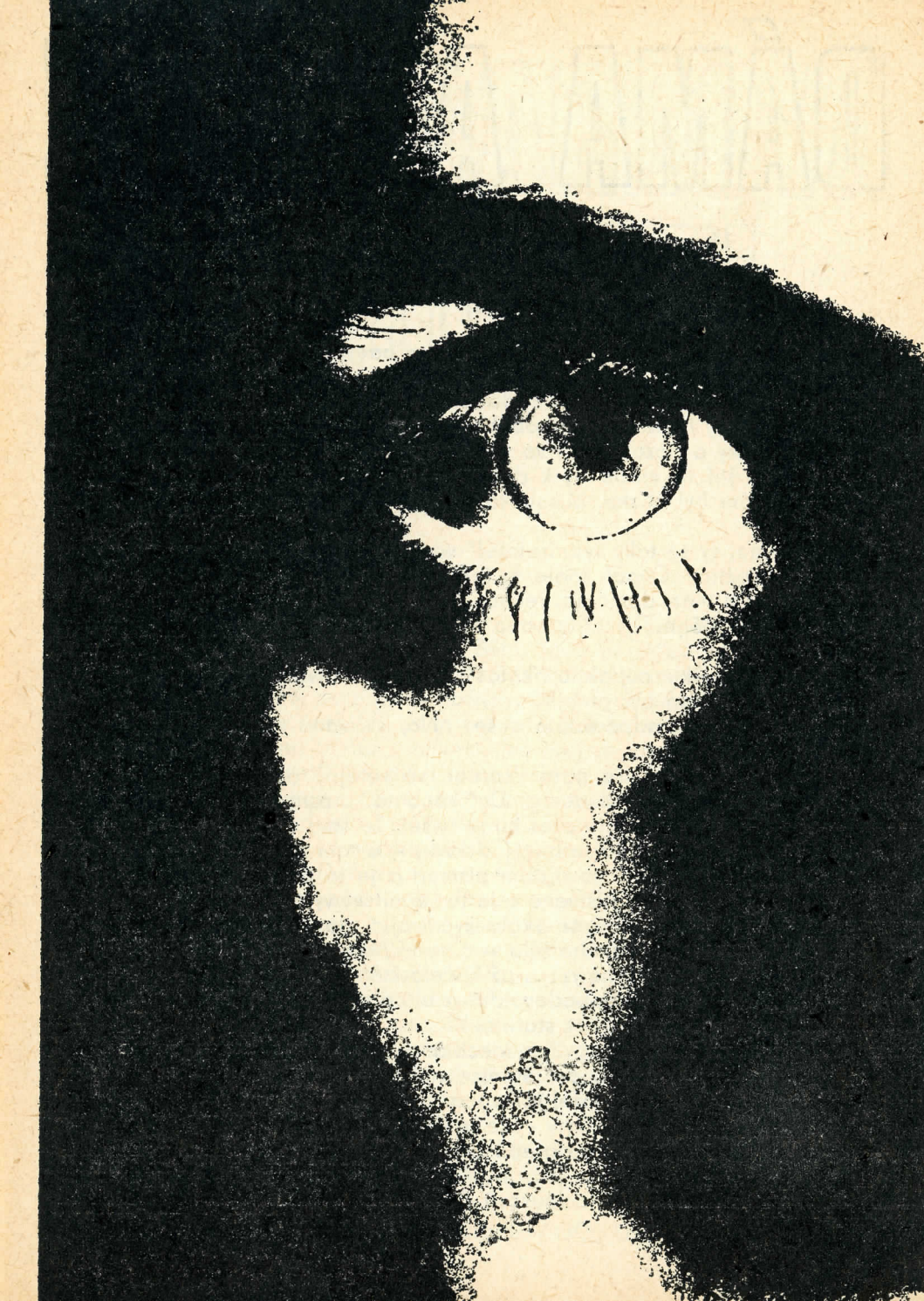

Omamujete se takhle často?

M

*Včera ještě lomcoval mnou žal,
těžko mi bylo,
že jsi tak brzy na mne zapomněla
a že tak krátce, že tak krátce se ti ve mně zalíbilo.*

*Dnes ráno, bůhví kde se vzal —
trysk' jako kdysi rozkoš z tvého těla —
hlas mírný tichounce mi domlouval:
žes květ, jenž kvete pro kařdičků zrak
a pro všecky rty prahnoucí,
žes plamen lásky, vzešlý pro zázrak
roznítit všecka srdce horoucí,
že neseš osud svůj jak těžké bohatství,
jak vzácný dar,
jak výstrahu, jež věstí temný zmar
všem, kdož by chtěli zhyzdit ruku tvou,
tvou ruku přeštedrou,
prstýnkem věrnosti a sobectví.*

DÁMA A HMYZ

FRANTIŠEK NĚMEC

Taky se stane, že někdo způsobí situaci a odejde od toho: ani pak neví, že způsobil situaci.

To jednou jeden nevěděl, kam dát oči a šel za paní Pšurnou. Paní popoběhla a ten jistý hned taky popoběhl. Paní se zastavila u výkladu a ten jistý se zastavil taky a pozoroval ji ve skle.

„Von vám šel za mnou až k domu!“ povídá paní potom ve společnosti: „A tak už vám byl blízko, blizoučko... – no, jak říkám, co by blecha doskočila!“

„Fuj, dámo, vy se taky vyjadřujete!“ vece nato paní Haďousová: „Co by blecha doskočila! Copak tohle je řeč do společnosti? Zrovna blecha! Tak přece, dyž sem mezi dámama, řeknu: co by skřivan doletěl... Anebo třeba: co by ryzák doběhnul... Ale vono holt čeho je byt plnej, tím ústa přetékaj... Tak je to...“

„Haló, drahoušku, copak to říkáte?“ zakroužila divoce očima paní Pšurná. „Čehožpak že mám byt plnej?“

Paní Haďousová odpověděla suše: „No, skřivanů ne... A ryzáků taky ne!“

Obžalována pro to, že paní Pšurnou ve veřejný posměch vydala, praví paní Haďousová před soudem: „Dyť vono to, prosím, nebylo poprvé, co se paní Pšurná dala takhle přes hmyz slyšet. To sme spolu byly taky v takovém vědeckém kroužku, co se luštěj křížovky – a tam už byla známá. Pořádný věci nikdy nevěděla: má to sedum písmen a je to distrikt v Zadní Indii... To prej nevím! Má to tři písmena a je to šermířský výraz... Zasejc nevěděla! Vona nevěděla, jak se řekne skála vyčnívající do moře... Nevěděla nic! Třeba tam bylo: část lidského těla – a vona řekla: nárt! Jó ale – jak přišlo uhadnout: malý, bodavý hmyz... už křičela štěnice, štěnice! Distrikt v Zadní Indii neuhodne, ale malej, bodavej hmyz uhadne naráz! Vona by přes malej, bodavej hmyz mohla skládat státnice!“

Paní Haďousová si na chvíli oddechla: „Taková vostuda to, prosím, tenkrát byla... Voni to eště ani štěnice nebyly... Voni ten malej, bodavej hmyz byli moskyti... Jenomže, jak vona to tenkrát měla taky vědět? Kdepak vona veme v postelích moskyti – že jo?“

To se tak dnes děje: někdo způsobí situaci, odejde od toho a ani pak neví, že způsobil situaci. Ten jistý, co šel tenkrát za paní Pšurnou tak blízko, možná ani neví, že paní Haďousová dostala pro urážku na cti nepodmíněnou pokutu.

PANÍ KVARDOVÁ VÁM LICHOTÍ

Paní Maternová přišla v perziánovém kožichu. Do paní Sejkotové jako když uhodí. Úplně zasténala.

Jediná paní Kvardová zachovala klid: „Tak už taky, taky?“ povídá hlučně a pokračuje: „Však už bylo na čase. Běhá těch perziánů po ulici, má to teď pomalu každéj, ukažte se přece, ať něco vidíme. Vono to nejní nejlepši, to budou asi jen tydlety perziánový nožičky, no, to teď nejní moc drahý. To musí bejt na těle těžký, co? Ale vy to unesete, prosím vás, ženská z mlíkárný, pořád je to lehčí než putna s mlíkem. Jen prej se tak neupejpejte – a to je novej? Vopravdu novej? No, tak si přece taky k nám sedněte a vodstrojte se, vono to taky někdy bejvá navrch hůj a vespod, darmo mluvit... Ale paní Maternová, jejkote, snad jste se neurazila?“

Už jo. Paní Maternová se urazila. Sepsala celou řeč paní Kvardové a dala to advokátům. Paní Kvardová se musela obhajovat.

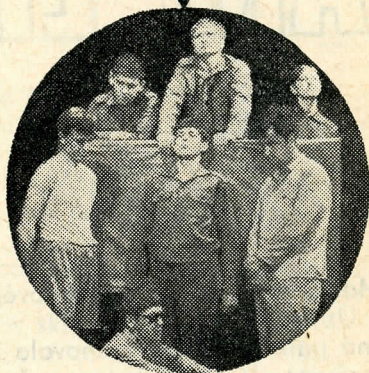
„Jejkote, pánové, slovo padne, člověk ani neví. Já paní Maternové přeju, s pánembohem, třeseš se na to celej život, já vím, že kolikrát nežrala, jen aby jí na ten hadr zbylo... Muže má, von je takovej podvyživenej, ten do toho moc mluvit nesmí... Tak račte vidět sami, co bysem jí měla závidět? Zaplacený to jistě nejní a dyž – tak vona ten výdaj jistě neměla. Von pan Gutman, co k nim chodí, když pan Materna nejní doma, von něco unese a dyž si hloupej a ženská to s tebou dovede, plat, vole. To už je někdo taková povaha, že bere prezenty vod chlapů, no, zdráva to, mrcho, užij, pámbu peče taky voplatky... Ale urazit paní Maternovou? Že bych ji chtěla urazit? Jejkote, pání, sami račte vidět...“

No, spravila to pěkně, paní Kvardová. Byla odsouzena na dva dny do vězení, které jí bylo proměněno na dvě stě Kč pokuty nepodmíněně.

PROVEDENÍ ZKOUŠEK FUČÍKOVA ODZNAKU

JOSEF ŠKVORECKÝ

Z KABARETNÍ MONTÁŽE
POVÍDEK
JOSEFA ŠKVORECKÉHO,
KTERÉ ZDRAMATIZOVAL
RADEK HLAVSA
A POD NÁZVEM
ZKOUŠKA
NA I. ŠKVORECKÉHO
NÁCHOD
UVÁDÍ
SOUBOR INTARSIE
LETIŠTNÍHO KLUBU
PŘEROV

Předseda: Soudruzi, posuňte se blíž! Netlačte se tam do kouta! Jak říká veliký Stalin, soudruzi: My tak nějak novými formami své práce přebudujeme dosavadní systém výuky na základě soudružské spolupráce mezi učitelem a žákem. My tu nikdo z nás nejsme vedeni úsilím někoho tady, jak se někdy říká, koupat. My tu jen tak budeme přátelsky diskutovat a debatovat knihy, které by měl každý svazák znát k svému dalšímu růstu.

Přisedící 2: Fakt, kluci, pojd'te blíž. To nemá cenu se tam mačkat. To vám stejně nebude nic platné. Tak neblbněte.

Předseda: Soudruzi, my tady nahoře si třeba sedneme dolů k vám, abyste se necítili jako u zkoušky, a budeme tak nějak besedovat a nakonec to je smysl Fučíkova odznaku.

A: Súdruh předseda, dovolte mi zariadit sa!

Předseda: Prosím!

A si sedne.

Předseda: Tak vidíte, soudruzi, soudruh si taky klidně sedl dopředu. Tak se posuňte blíž, ať můžeme provést zkoušky.

A: Choďte, súdruzi, nestrachujte sa! Tu je miesta dosť! Len choďte, choďte!

C: My nemůžem! Nás sem vyhnali...

E: Nás sem pozvali, zrovna když jsme chtěli zalehnout k polednímu odpočinku. Neměli jsme čas se dohovlíknout.

D: Tož sme tu, enem v nočných košulách a v trenclách.

E: My bychom se šli voháknout.

Předseda: To bychom se zbytečně zdržovali, upravte si co máte na sobě, tady soudružka v komisi pochopí, že jde o mimořádné bojové podmínky. A konečně na hřišti se procvičujete také jenom v trenýrkách.

B, C, D, E se upravují a docourávají na připravené židle.

Předseda: Soudruzi! Sešli jsme se, abychom provedli tak nějak prověrku, jak jsme splnili svůj závazek, který jsme si dali za dosažení hrdého titulu nositele odznaku Julia Fučíka, který nás všechny vždycky a stále znovu a znovu tak nějak nabádal, a jak to nakonec řekl soudruh Lenin: „Učit se, učit se! – Učit se!“ Musíme se učit, a hodně učit, musíme, jak řekl, ve všem dohnat a předehnat kapitalistické mocipány, a proto, soudruzi, abychom po vzoru slavných Panfirovců, po vzoru Olega Koševého a Pavlíka Morozova, po vzoru Matrosova, Mladogvardějců a Zoji Komsomol-děmjanskoje, abychom dovedli porazit a rozdrtit nepřitele naší vlasti a lidově demokratického zřízení, abychom tak nějak dovedli – uměli – znali, co nás učí náš lid a jeho veliký vůdce a učitel generalissimus Josef Visarionovič Stalin a soudruh Malenkov – a abychom nakonec dobře splnili úkoly naší bojové a politické přípravy na sklonku výcvikového roku tisíc devět set padesát tři. Tak, soudruzi! Tak třeba, soudruzi, začněme třeba knihou, kterou jste jistě všichni četli a nakonec jste ji třeba i viděli v biografu. Daleko od Moskvy. Kdo z vás ji nečetl, soudruzi? – Tak nám o tom povězte, jen tak svými slovy, jak se na to pamatujete, třeba vy, soudruhu.

A: Daleko od Moskvy – to je vraj taká – taký – ako sa hovorí – taká – je to iba – taká kniha – čo sa v nej – čo oni teda – v tej knihe – ak on – ten pisateľ – nám v tej knihe – vraj nám – iba napísal – ako oni – ono – ako to bolo – daleko od Moskvy – iba veľa daleko od Moskvy – a on nám tu napísal – ako tam oni – vtedy iba – oni boli – vraj oni robotili – ako oni dobre – naozaj nie veľa dobre – daleko od Moskvy – tie ľudia – dlho robotili – vraj nie všci dobre robotili – iba oni – nie veľa – no pak oni – počuli vraj že je treba – lebo vtedy už robotajú pre seba – vtedy oni – tam v tiech – v tiech – krajach – daleko od hlavného mesta Sovietskeho svazu – že už nie kapitalistov, ktorí by – aksi – ich – tech – robotníkov vykorisťovali – a že vraj musia dosiahnuť – iba lepších – ako sa volá – tiech – norem – lebo čo oni zarábajú, to vteda aj patrí ľudu – a tu oni nakoniec – nielen čoby – oni vraj – aj zlepšovacie návrhy – aj – tieto – socialistické záväzky si dali – iba v tiech krajinách – nie len – neboli ľudia tak uvedomeli – lebo vraj farári im povedali – že oni prídu do pekla – esli budú robotit – a vtedy aj kulaci aj diverzanti do tiech – tiech krajov – daleko od Moskvy, hlavného mesta Svazu sovietskych socialistických republik –

Předseda: Počkejte, soudruhu, počkejte. Bude lépe, když se tak nějak za-

měříte víc na děj románu. Jestlipak si tak nějak vzpomínáte, jak se jmenoval ten hlavní hrdina – ne?

A: Vraj – vraj to bol – ako sa hovorí –

Předsedí 2 napovídá

A (zoufale bere nápoředu): Tien Be – Bu – Bogumil?

Předseda: Batmanov.

A: No iba tien!

Předseda: A kde se odehrává – mohl byste upřesnit tak nějak, kde se ten román odehrává?

A: Vraj – v tej – iba dalekej zemi – daleko od Moskvy –

Předseda: Může někdo upřesnit soudruha? – Nikdo? Tak třeba vy!

B: Román se odehrává v – v poušti. V poušti Kyzyl Kum.

Předseda: To jste si asi, soudruhu, spletl se stavbami komunismu. Ale Daleko od Moskvy se přece odehrává na Sibiři.

B: No bodejť! Já to věděl. Mně se to jenom nějak to ... A Batmanov tam organizuje ...

Předseda: Správně! No?

B: Batmanov tam organizuje práci. Podle nových metod. Dělníci tam pracují podle starých metod, ale Batmanov je nakonec přesvědčí, že je výhodnější pracovat podle nových metod.

Předseda: Dobře. Takže zkrátí stavbu – jak ji zkrátí – pamatujete si?

B: Zkrátí ji tak, že to měli dokončit podle těch starejch metod, jak to měli naplánovaný, jenže těma novejmá metodama a rozvíjením údernickýho hnutí to zkrátěj tak, že můžou začít mnohem dřív provoz, kterej měli začít podle těch starejch metod, co podle nich udělali ten plán, až mnohem pozdějc.

Předseda: Správně! A jestlipak nám můžete říct, jaký význam to mělo tehdy pro Sovětský svaz, když oni nakonec zkrátili stavbu proti plánu o tak dlouho?

C: Velkej!

Předseda: Jistě. Ale co se tím tak nějak umožnilo?

C: Umožnilo se tím, že mohli zvýšit produktivitu ...

Předseda: Ano, to je ono! Že mohli nakonec zvýšit produktivitu práce a zpevnit normy při plnění plánu. No tak vidíte, soudruzi, není to nic těžkého. Jen se nebojte literatury! Kdo nám něco poví, jen tak svými slovy, o té knížce, která nám svazákům musí být tak nějak obzvlášť blízka, protože nám líčí opravdové hrdinství a nakonec jak máme bojovat proti našemu třídnímu nepříteli, který nám, soudruzi, náš boj neustále zotrřuje. Jistě už víte, kterou knížku myslím. (Ticho) No, soudruzi. Tak já vám pomůžu. Napsal to jeden z našich největších – nejvyšších Čechů – a hrdinů – no?

D: Klement Gottwald mládeži!

Předseda: To je správná připomínka. To je také velmi podnětná kniha pro zlepšování naší svazácké práce. Ale já jsem nakonec myslel tak nějak jinou knihu – je také taková podobná kniha, ale tahle je jaksí, zvlášť pro svazáky a pro kandidáty ef ó – napsal ji sám ten soudruh, po kterém se tak nějak přímo náš odznak jmenuje ...

A: Reportáž psaná na oprátke!

Předseda: Ano, tu knihu jsem myslel, soudruhu. Nu, copak byste nám o ní řekl? Jen tak nějak stručně, svými slovy!

A: To je kniha – Reportáž psaná na oprátce – od Júliusa Fučíka – ktorý bol – keď on – vraj – bol zavretý – vtedy keď –

Předseda: Jen pomalu, pomalu, soudruhu . . . Předem si tak nějak rozmyslete, co chcete říci. A nejdřív nám třeba řekněte, kdo to byl Julius Fučík.

A: Július Fučík – bol – bol – on bol – bol to – akýsi – komunistický spisovateľ . . .

Předseda: Správně! Ale Julek byl přece ještě víc než nakonec jenom spisovatel.

A: Hej! On bol – bol aj – bol to – národný hrdina!

Předseda: Správně! A tak nám tedy pomalu a svými slovy tak nějak řekněte, co jste si tak nějak zapamatoval z Julkovy reportáže?

A: Reportáž psaná na oprátce nám líčí – nám hovorí – o pomeroch, aké boli, keď Nemci – boli u nas. Ona bola psaná od nášeho národného hrdinu Júliusa Fučíka, ktorý bol vraj pre tu knihu – pre tu knihu Reportáž psaná na oprátce – od Nemcov perzekvovaný – zavretý – v nemeckom koncentračnom tábore – v Buchenwalde –

E: To není pravda. Von seděl na Pankráci. Jako můj brácha!

Předseda: Správně! Julek byl vězněn na Pankráci v Praze – a proč byl vězněn?

E: Ponivač byl ilegálně činej proti Němcům.

Předseda: Jen tak pro zajímavost – váš bratr byl také ilegálně činný proti německým okupantům?

E: To né – von – von byl tehdy ještě nezletilej. Von sedí teď.

Předseda: Chm. A kdybyste mohl tak nějak svými slovy vylíčit, co jste si zapamatoval z té knížky?

E: V tý knize nám líčeť, jak byl Fučík ilegálně činej a Němci ho zavřeli a pak po ňom chtěli, aby jim řek ty, co byli ilegálně činý s nim. Tak ho vyvezli na Hradčany a ukázali mu Prahu a celý okolí a pak mu řekli, že to všechno mu daj, až vyhrajou, dyž jim to řekne. Jenže von to neřek, ale řek jim, že – že – kurva, sou to takový známý slova, měli sme to na školení – řek jim –

Předseda: Myslíte asi ty slova, která se nám, svazákům, stala heslem, že ano? Co jimi Julek uzavírá tu reportáž?

E: Už vím! Řek jim: Přislibujte si mně, vyhrožujte si mně, přece zrádcem nebudu!

D: Tak to není! To neřek Fučík. To řek Jan Hus!

Předseda: Správně. To jste se tak nějak zmýlil, Julek řekl něco podobného, ale jinak. On tak nějak, nakonec, těmi slovy vyzývá všechny lidi – takovou plamennou výzvu. No, jestlipak si vzpomenete – no – Lidé –

D: Lidé, pozor!

Předseda: Lidé, bděte! Tohle byste přece znát měli . . .

D: Tož my to známe, enem si nemohl jaksí zpomenót.

Předseda: To má být, soudruzi, takovým nějakým heslem každého svazáka. Teď by nám mohl některý soudruh povědět, čím je soudruh Fučík pro nás vojáky tak nějak důležitý. V čem si můžeme z jeho práce tak nějak přímo brát příklad pro naši další práci v bojové a politické přípravě? **(Ticho)**

Prece snad čtete aspoň náš vojenský tisk. — Psali o tom v posledním čísle Československého vojáka.

B: A jó! To bylo vo tom: Julius Fučík — voják!

Předseda: Ano. A můžete nám o tom něco říct? Čemu nás učí Julek v tom článku?

B: Fučík nás učí v tom článku, že sloužil na vojně za první předmnichovský buržoazní kapitalistický republiky a rozvíjel tam mezi soudruhama ilegální politickou práci. Von byl vlastně takovej první politickej agitátor.

Předseda: Výborně! V čem si z něho bereme vzor pro další práci?

B: Von Fučík ved soudruhy, jak se maj tvářit, aby si ulehčili vojnu. Von jim říkal, že když jim důstojníci daj třeba rozkaz, aby zpívali, tak že maj zpívat, aby nedostali klencáky a nemá to cenu, ponivač si maj radši uchovat sílu pro další boj do civilu. Von je dycky hájil proti důstojníkům a buzero — jak tomu tenkrát v kapitalistický buržoazní armádě vojáci říkali — a — a agitoval je a ved je a byl za to perzekvovanej a ani nemoh udělat šarži ...

Předseda: To bylo tenkrát jistě správné, že ano. Ale v čem, jaksí, si máme tak nějak přímo brát vzor z Julkovy práce, tak nějak pro naši dnešní práci, rozumíte?

B: V tom — v tom — jak von dycky hájil prostý vojáky proti důstojníkům — nebo teda — jak je školil, že si maj uchovat síly ...

Přisedící 1: Počkejte. Soudruh má správnou myšlenku, jenom je třeba ho upřesnit. Jak říkáme, že byla první republika?

B: Buržoazně demokratická.

Přisedící 1: A jak ještě říkáme?

B: Kapitalistická.

Přisedící 1: A jak říkáme, že tam byla vládnoucí třída?

B: Kapitalisti.

Přisedící 1: A kdo sloužil v armádě?

B: Lid.

Přisedící 1: A kdo byli důstojníci?

B: Kapitalisti.

Přisedící 1: Kdežto dnes?

B: Dnes říkáme, že důstojníci jsou synové dělnický třídy.

Přisedící 1: A v naší vlasti říkáme, že lid — co?

B: Vládne.

Přisedící 1: A proto mezi důstojníkem a mužstvem není co?

B: Propast.

Přisedící 1: Kdežto v kapitalistické armádě říkáme mezi nimi bylo co?

B: Propast.

Přisedící 1: Tak. A Fučík tedy agitoval soudruhy správně nebo nesprávně, aby jen formálně plnili rozkazy?

B: Správně.

Přisedící 1: Kdežto dnes je také správné agitovat soudruhy, aby neplnili svoje povinnosti, aby se vyhýbali odpovědnosti, aby se nezúčastňovali výcviku, aby výcvik prováděli jen formálně, aby zanedbávali svůj politický růst?

B: Není!

Přisedící 1: A v čem tedy říkáme si bereme příklad z práce Julia Fučíka jako nakonec našeho prvního agitátora?

B: Říkáme, že si bereme příklad z něj, jak von – pracoval – jak agitoval soudruhy, aby řádně plnili své povinnosti – a byli politicky uvědomělý – a cvičili se v bojové a politické přípravě...

Přisedící 1: Ano, soudruzi. Julius Fučík zapaloval soudruhy, zapaloval je nadšením pro socialismus a pro boj dělnické třídy. Jak to říkal veliký Stalin: Kdo chce zapálit, musí sám hořet. A Julius Fučík hořel, soudruzi. Hořel a zapaloval slabší soudruhy. A i my musíme hořet, soudruzi, a zapalovat slabší soudruhy k plnění svých povinností, k plnění řádů, k tomu, aby řádně plnili bojovou a politickou přípravu, aby byli ukáznění, aby věděli, proč jsou na vojně, aby to byli uvědomělí soudruzi. Aby ze všech sil plnili výcvik, jak říkával Kutuzov, protože více potu na cvičišti, méně krve na bojišti.

Předseda: Tak, správně. Má ještě někdo z komise připomínku?

Přisedící 2: Kdo z vás četl něco od Jiřího Wolkra?

Ticho

Předseda: Kdo nečetl nic od Jiřího Wolkra? (**Ticho**) Tak co jste četl třeba vy, soudruhu?

C: Já sem čet tu – baladu – o – o potratěném dítěti.

Přisedící 2: O nenarozeném dítěti.

C: Jo. O nenarozeném dítěti.

Přisedící 2: A jak se ti líbila?

C: No, líbila se mně, né?

Předseda: Tak o čem to je?

C: No vo čem. Vo tom, jak se dva zamilují a von jí přivede do jiného stavu, ale voba sou chudý, tak si vona musí dát pomoci.

Předseda: Ano. Vy jste, soudruhu, nakonec správně podal obsah té básně. Ale jaký myslíte je tak nějak – co nám báseň říká pro naši dnešní – co myslíte? (**Ticho**) Co tím chtěl Wolker tak nějak kritizovat?

C: No, já –

Předseda: Podívejte se, mohou se ještě dnes, v našem lidově demokratickém státě, díť takové věci?

C: To myslíte, jestli jako chlapi furt eště zbouchávají svobodný ženský?

Předseda: Ale ne – to ne – to také, takové přežitky jistě ještě jsou – ale já myslím –

C: Jestli si ženský dávaj pomoci?

Předseda: Tak nějak. Ovšem já myslím, jestli je ještě nutné, aby se mladí lidé uchýlovali k takovým zákrokům, víte, jestli je to dnes v našem lidově demokratickém státě také nutné, rozumíte?

C: Někdy taky.

Předseda: Ale – nu, ano, ze zdravotních důvodů, na příklad, myslíte, že?

C: To taky. Nebo dyž je ženská v jinym stavu a von ji nechá a vona nechce mít vostudu...

Předseda: Ano, ale dělají to dnes lidé ještě proto, že by nakonec tak nějak nemohli to dítě uživit?

E: U nás je jeden chlap, kterej má jedenáct dětí a samý syny a jeho manželka si dala na jaře pomoci...

Předseda: Ovšem, i to je možné, ale je to tak nějak jak říkáme netypické. A o tom Wolker nepsal, protože literatura musí zobrazovat typické a kladné. A proto musí se dnes mladí lidé, kteří se mají rádi a chtějí si tak nějak založit rodinu, uchýlovat k takovým prostředkům?

D: Tož bať že né!

Předseda: No vidíte! A proč nemusí? Musí snad mít strach, že by dítě zemřelo hladem?

D: Tož co by?

Předseda: A proč ne?

C: Páč voba dělaj. A dítě můžou vrazit do jeslí.

Předseda: Tak! A proč se museli dřív mladí lidé uchýlovat k podobným věcem?

C: Páč byli chudí.

Předseda: Správně! Vidíte, jen trochu o básni přemýšlet. A proč byli chudí?

C: Páč byla krize.

Předseda: A může dnes být krize?

C: Nemůže.

Předseda: A proč nemůže?

C: Páč – páč jsme to měli na politickým školení.

Předseda: Dobře, ale jaksi proč tak nějak nakonec nemůže být? Jak říkáme, jak jste se to učili na politickém školení?

C: Krize nemůže bejt, protože u nás vládne lid.

Předseda: Ano, to je pravda. A co je lid?

C: Lid je majitelem výrobních sil.

Předseda: A co to znamená?

C: To znamená, že lid není v rozporu s – s – materiální nadstavbou.

Předseda: To také. Nakonec ale, tak nějak konkrétně, komu dnes patří výrobní – výrobní síly?

C: Lidu.

Předseda: Kdežto dřív?

E: Dřív patřily kapitalistům.

Předseda: Ano, soudruzi. Vidíte, jak i taková báseň má nakonec hluboký smysl. Jak nám tu Jiří Wolker tak nějak přímo ukazuje, že za kapitalistické republiky i ta láska byla tak nějak neradostná, chudá, a jak nakonec se mladí lidé brali z docela jiných důvodů než dnes. Jestlipak by nám někdo mohl ujasnit, co bylo nakonec tak nějak hybnou pákou za kapitalismu, když se mladí lidé chtěli vzít?

A: Peniaze!

Předseda: Správně! A dnes?

D: Tož – mosejó se měť radi, že.

Předseda: Ano, soudruzi. Ženy byly pro muže v době kapitalismu jenom taková přítěž. Jenom mu musela přinést věno a pak mu musela sloužit. Dnes hledá muž v ženě nakonec něco docela jiného než dřív. My říkáme, soudruzi, že poměr k ženě se v našem lidově demokratickém zřízení od základu změnil. Tak třeba vy, soudruhu, kdybyste se více méně chtěl tak nějak oženit, čeho byste si dnes u své dívky nakonec nejvíce cenil? **(Ticho)** Nu? Nu přece jestli tady – ?... **(Gesto, jímž ukazuje rukou na krajinu srdeční)** Nu – jestli tady – ?...

B: Kozy?

C: Ba ne, hlavní jsou nohy.

D: Nohe nésó potmě vidět.

C: Však kozy taky ne.

B: Ale jsou cejtít.

E: Však s ní furt nechrápeš! Taky s ní chodíš mezi lidi, že jo.

B: Na chození jí stačej protézy.

A: Aj peňaze sú dôležité, súdruzi! Periny, hospodárstvo, aj čosi na knížke.

B: Po tom je hovno. Uďelaj reformu a prachy jsou v prdeli. Lepší je dům.

E: Ty seš chytřej! Do domu abys dneskon furt něco vrážel.

B: Ale je v ňom uloženéj kapitál.

C: Voni ti ho zestátněj i s kapitálem.

B: Eště je nezestátnili!

C: Ale zestátněj!

Přisedící 2: Počkejte, soudruzi! Soudruh předseda myslel, jaká má být dnes podle vás žena po stránce socialistické morálky. On jaksi nemyslel, jaké má mít fyzikální vlastnosti. Jak má jaksi vypadat, to může být někdy u každé ženy různě.

Přisedící 1: To závisí po stránce vkusu každého soudruha. Řekněte, jaké musí mít vaše dívka vlastnosti po stránce spiritické... Myslím po stránce psychiatrické... **(Ticho)** Tedy duševní.

D: Tož musí být poctivá.

Předseda: To je také důležité, ale jaksi ne zas nejdůležitější. Ale jaké jsou jaksi hlavní zásady socialistické morálky, které musí dívka plnit.

Přisedící 1: Vzpomeňte si, měli jsme to v té brožurě „Za vyšší, za socialistickou morálku“.

B: Já vím! Musí být věrná lidu a lidově demokratickému zřízení...

C: Věrná lidu? M n ě musí bejt věrná!

B: Musí svému muži pomáhat, bejt mu rádcem, musí – musí –

Předseda: Jaký musí být poměr mezi manželi?

D: Legitimní!

Přisedící 1: Tady mluvíme vážně! Takové vtipy si nechte!

Předseda: Přátelský, soudruzi! Přátelský! Žena je dnes jaksi pomocníkem na svém pracovišti! V ženě vidíme dnes především soudruha, soudruzi!

Přisedící 1: A také Jiří Wolker ho v ní viděl, už za první, buržoazně demokratické republiky. Proto také napsal tu báseň – tu báseň – tu báseň, co jste zde diskutovali.

Předseda (zařve): Pozor! Soudruhu náčelníku, kandidáti ef ó při provádění zkoušek ef ó! Počet přítomných + jedna. Předseda komise.

Náčelník: Velte pohov!

Předseda: Pohov!

Náčelník: Tak jak vám to jde, chlapi?

E: De nám to, soudruhu náčelníku.

Náčelník: De jim to?

Komise (unisono): De, soudruhu náčelníku!

Náčelník: Tak to si poslechnu. To si poslechnu, abych něco pochytil. Večer se tady budeme potit my.

Zvuk – gong, hudba – Sulika

ESTHER & ABI OFARIMOVÍ

BYLA NEJLEPŠÍ STŘELKYNÍ ROTY, PŘESTO VŠAK NEABSOLVOVALA POVINNOU (!) VOJENSKOU SLUŽBU DO KONCE. 18LETOU HEREČKU ESTHER ZAID OD NÍ ZACHRÁNILA 11. PROSINCE 1958 SVATBA S 19LETÝM CHOREOGRAFEM ABRAHAMEM REICHSTADTEM. POZNALI SE JIŽ VE ŠKOLE V HAIFĚ, K NAVÁZÁNÍ VÁŽNÉHO VZTAHU A SVATBĚ JIM VŠAK STAČIL POUHÝ TÝDEN VOJENSKÉ DOVOLENÉ. TEHDY SAMOZŘEJMĚ JEŠTĚ NEMOHLI TUŠIT, ŽE SE STANOU NEJSLAVNĚJŠIM DUEM SVĚTA.

Hudbě se začali věnovat mimo povolání jako svému největšímu koníčku. Esther zpívala a Abi ji doprovázel na kytaru – na programu ovšem nebyly běžné šlágry, od nichž je odrazují především slabé texty, ale LIDOVÉ BALADY A SONGY. Brzy si jich povšimli producenti gramofonové společnosti, natočili s nimi prvou desku a za tři měsíce již Ofarimovi (tak zní jejich umělecké jméno) stáli na prvním místě izraelské Hit-Parade.

Od té chvíle začal svět hudby sledovat jejich VELKOU KARIÉRU: V r. 1961 vyhrála Esther dvě prvé ceny na izraelském písňovém festivalu. O rok později si Ofarimovi přivezli první trofej z polského Sopotu. V roce 1963 byla Esther dokonce vyhlášena vítězkou VELKÉ CENY EUROVIZE – ale jen na kratičkou chvíli: při sčítání hlasů došlo totiž k omylu a Esther se nakonec spokojila s druhým místem. Ostatně tato nehoda přinesla páru možná větší reklamu a popularitu, než samotné vítězství. Branou do světa se pro Ofarimovy stala NSR se svým rozsáhlým gramofonovým trhem a vděčným publikem, pro které se mladý manželský pár stal největší místní pěveckou senzací. Turné Ofarimových po německy mluvících zemích (ale i všude jinde na kontinentu) vždy končila obrovským finančním i uměleckým úspěchem a o prodeji desek hovoří nejméně fakt, že za své tři poslední dlouhotrvající desky (Songs der Welt, Neue Songs der Welt, 2 in 3) obdrželi Ofarimovi ZLATÉ DESKY, udělované za 250 000 prodaných výtisků, což je v tamních poměrech výše zcela mimořádná.

REPERTOÁR Ofarimových je neobyčejně bohatý – sahá od balad XVI. století přes lidové písně nejružnějších národů až po moderní pop songy. Zajímavé jsou i jejich role při osobitém pěveckém projevu. Zcela vpodílní ční výrazná Esther, jeden z nejjasnějších dívčích hlasů dnešní hudební scény, stejně dobře melancholický jako provokativní. Abi ji pouze jakoby – a to vždy v nejvhodnější chvíli – doplňuje, a přece posluchač cítí dokonalou harmonii obou osobností a Abiho význam jako opory výjimečné Esther na scéně i v zákulisí. A přece právě oni neunikli nejružnější Pověstí A DOHADŮM, které se okolo jejich vztahu šíří. „Všichni chtějí náhle vidět v mých očích slzy,“ říká Esther na adresu více či méně seriózních informací o prohýřených nocích Abiho a samotě Esther. Vyplývá to prý z jejich rozdílných povah, které se však v manželství skvěle doplňují: Abi je temperamentní, veselý, má rád ruch a kontakty s lidmi, zatímco Esther vyhovuje klid domova.

Nejsme samozřejmě povoláni k odhalování soukromí těch, jejichž význam je dán jejich velkým uměním. Mnohem důležitější jsou proto svědectví v podobě Velké ceny gramofonové desky, udělené v roce 1964 v Amsterdamu, titulu NEJLEPŠÍ ZPĚVAČKY NSR pro Esther v roce 1966 od odborné poroty časopisu Musikmarkt, anebo loňská cena pro nejpopulárnější zpěváky Švýcarska. Mezitím se už Ofarimovi stali majiteli čtyř domů (dvou v Haifě, kde žijí jejich rodiče, dále pak v Ženevě a Mnichově) a zaměstnavateli 15členného personálu.

Začátkem letošního roku natočili Esther a Abi Ofarimovi svou první londýnskou nahrávku pro anglicky mluvící publikum (Ofarimovi zpívají v mnoha jazycích – hebrejsky, anglicky, německy, francouzsky, ale i rusky). V Anglii

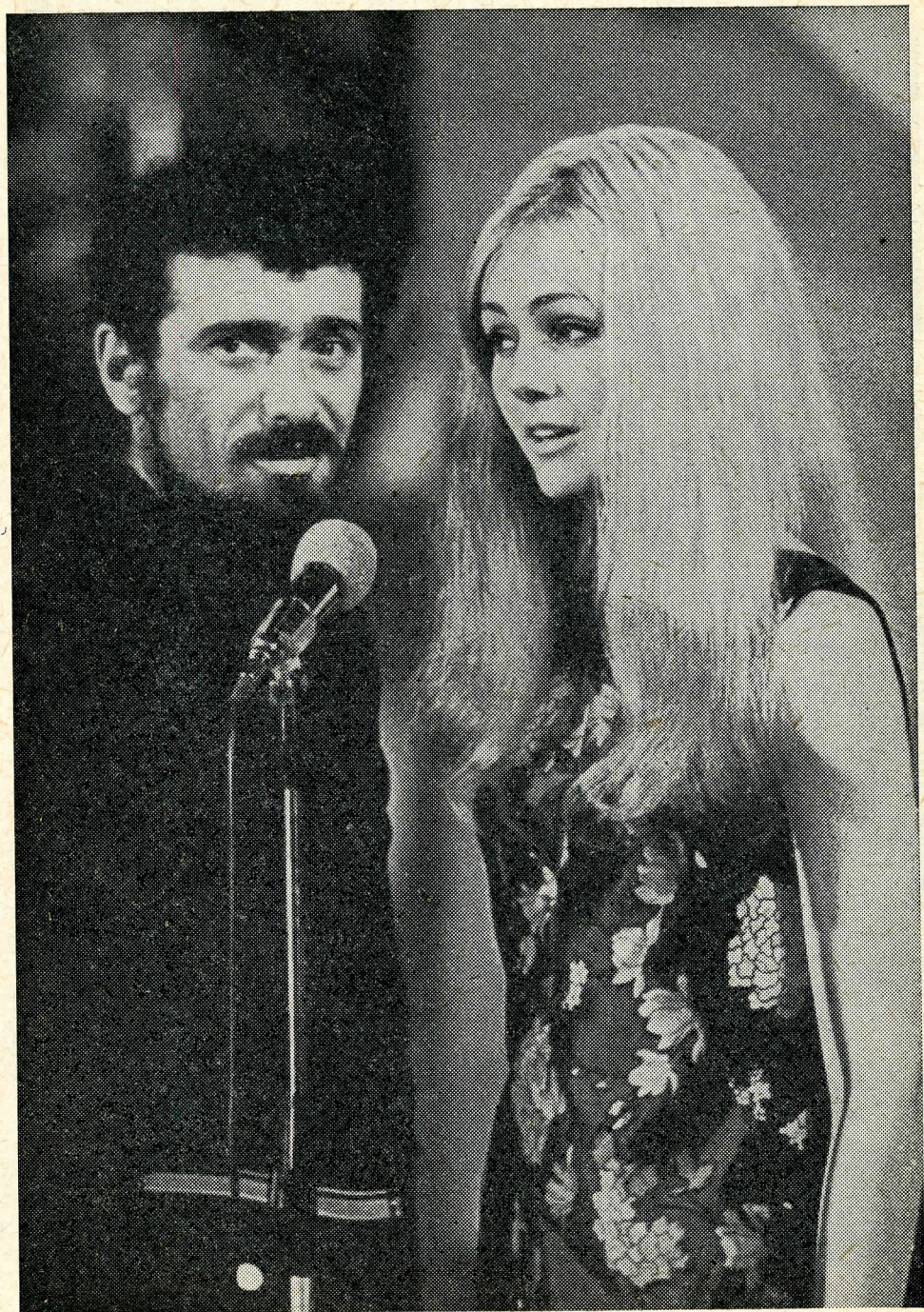

se představili krásnou písní autorského teamu skupiny Bee Gees s titulem *Morning of My Life*, která byla obrovským hitem – ovšem jen na kontinentě. Pravou senzací se stala jejich následující nahrávka, do dvacátých let stylizovaná píseň *Cinderella Rockefeller*, která se bleskově vyšplhala na PRVÉ MÍSTO BRITSKÉ HIT-PARADE a stala se světovým hitem (s úspěchem byla uvedena také na Houpačce). Jestliže před lety Esther vystupovala v roli Popelky, tentokrát popularizuje píseň o Popelce. A ještě jedna zajímavost je s názvem hitu *Cinderella Rockefeller* spojena – z pochopitelných důvodů zaimponovala americkému podnikateli a politikovi Rockefellerovi, který ji udělal, samozřejmě s upraveným textem, oficiální hymnou své kampaně na místo prezidenta USA.

Svým britským průlomem si Ofarimovi přidělali celou řadu starostí: vybírají nejvýhodnější nabídky na vystoupení, připravují vlastní televizní show, propagují svou novinku *One More Dance* (což je rakouská lidová píseň *Noch einen Tanz*) a především ovšem shánějí dům v Londýně, který chtějí povýšit na své TRVALÉ BYDLIŠTĚ. Neboť Londýn je „nejprimovější město světa,“ jak říká Esther.

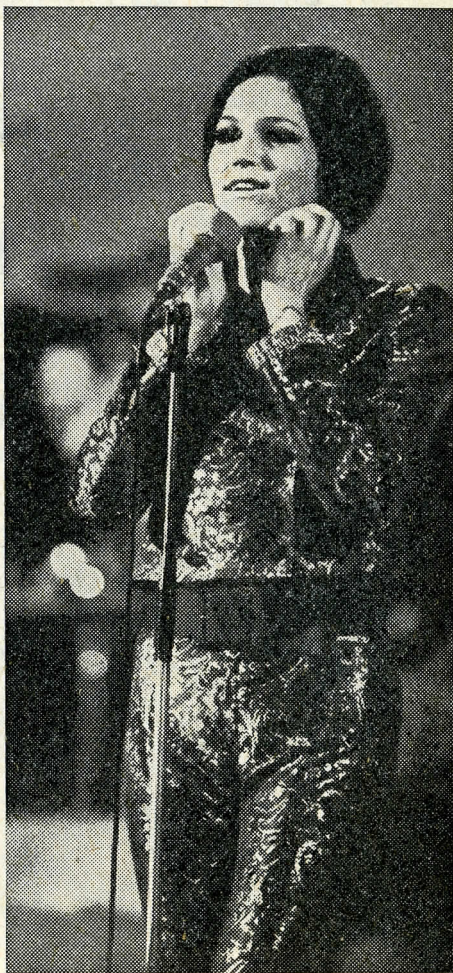
JAROMÍR TŮMA

BRATISLAVSKÁ LYRA

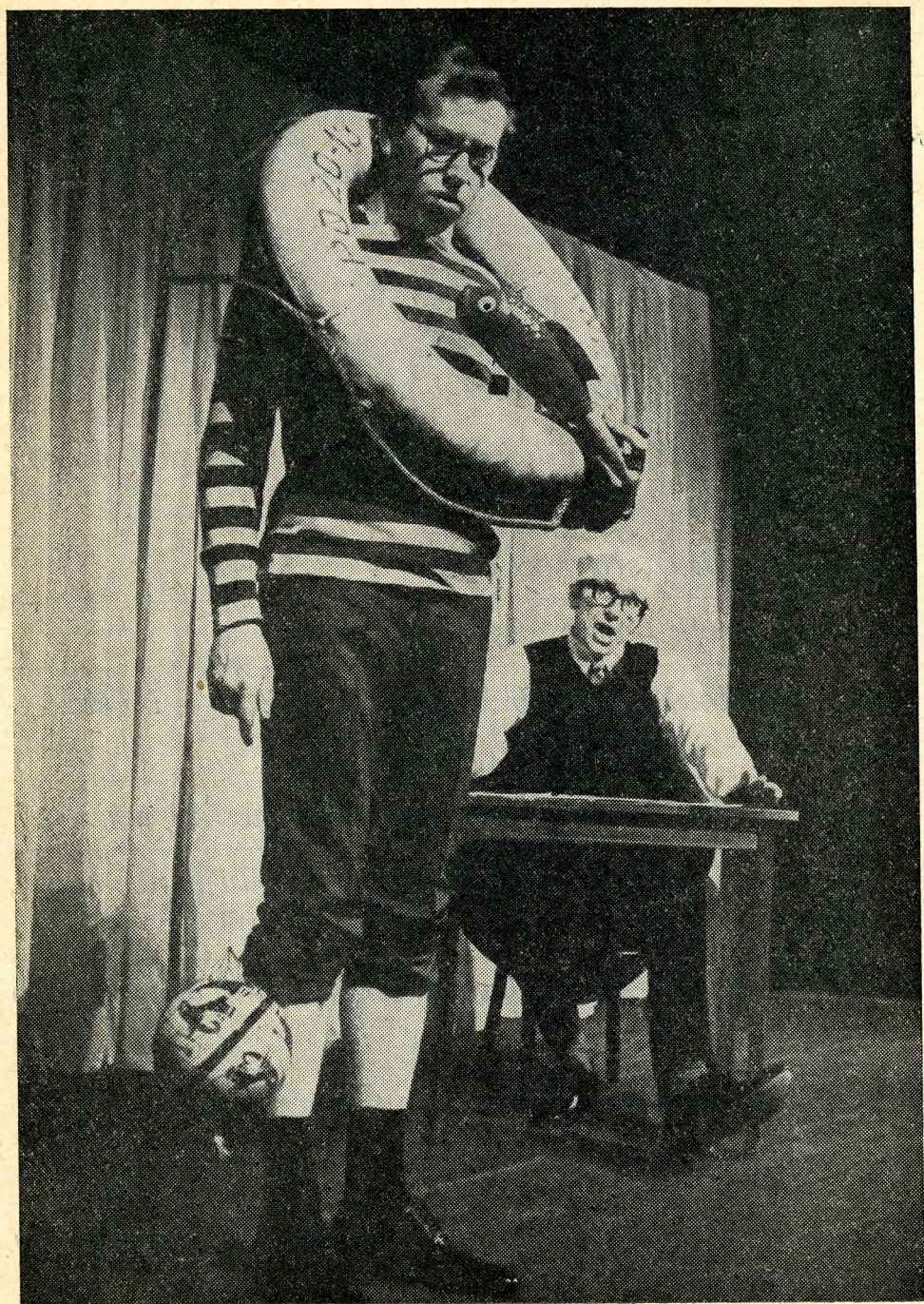
W. MATUŠKA A H. VONDRÁČKOVÁ,
K. ČERNOCH A M. KUBISOVÁ.
FOTO V. SOCHŮREK.

SEMAFOR

M. ŠIMEK A J. GROSSMANN, VEČER PRO OTRLE. FOTO SOCHŮREK.

Karavana Moudrosti

Lenoch má vždy hubu plnou přísloví.

Nemusíš pořád mluvit jen proto, že máš pod nosem hubu.

Botou národu ústa nezavřeš.

Stěžoval si vlk bohu: „Jsem tak sám!“

Táto, jak dlouho ještě budeme hladovět? — Měsíc. — A potom? — Pak už si zvyknem.

Když se milenci hádají, nebere to vážně ani pes.

Pro ženu je lepší vzít si muže, který ji miluje, než muže, kterého miluje ona.

Žena je neštěstí, ale nezavuj, bože, žádný dům tohoto neštěstí.

Smolařovi umře kůň, šťastnému umře žena.

Žena se šla utopit, ale vrátila se, protože pršelo.

Kdyby nebe vyslyšelo dětské modlitby, nezůstal by naživu ani jeden učitel.

Mnozí přátelé se nehodí ani k pití čaje.

Když piješ s dobrým přítelem, tisíc sklenek nestačí, když s ním mluvíš, stačí půl slova.

Když přijde pravá chvíle, potkáš dobrého přítele; když ta chvíle pomine, potkáš krásnou ženu.

Neboj se, že člověk zestárł, boj se, že srdce zestárlo.

Živé štěně vydá za mrtvého ministra.

Říkej mi třeba hladový pse, jen když se najím.

Kdo pije, neví, jak víno škodí, kdo nepije, neví, jak prospívá.

Srdce vidí dřív než oči.

Když už jsi jednou řekl lež, tak si ji pamatuj.

Utrpení dali skalám, ale ty je nesnesly; tak je dali lidem.

Má-li žena smůlu, tak i do postele k ní leze eunuch.

Kočce spadla na hlavu klobása. „Bože, takový hrom pošli na mne častěji,“ povzdechla si.

Plivli nestydovi do očí a on povídá: „Hele, jarní deštík.“

Stoupne-li ti voda nad hlavu, je už jedno o kolik.

Orientální přísloví vybral, uspořádal
a přeložil František Nečásek, pod názvem
Karavana moudrosti vydal Odeon.

ZIMNÍ KRÁLOVSTVÍ

HUDBA: KAREL SVOBODA / TEXT: ZDENĚK RYTÍŘ

ZPÍVÁ Y. PŘENOSILOVÁ

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

1. Zr-cadlo tmy padá, smutný šíp, jenž hledá cíl. -
Mo-je o-či vidí zmrzlá srdce li- dí, stín, -
2. Za to konce nemá na-še řeč, je ně- má tvář, -
C Den je hrozně dlouhý, C život jenom pou- hý Amžik,

Střepy, sníh a ne sníh, je slyšet pláč lesních víl, - krou-ží
touhu ptát se, kdo ví, proč má čas le- do- vý klín, - dál a
svět před válkou klečí, pravda je nej- vět- ší lhář, - krou-ží
F ně-ko- mu to stačí, já mi- lu- ji pta- čí křik, - G doufám

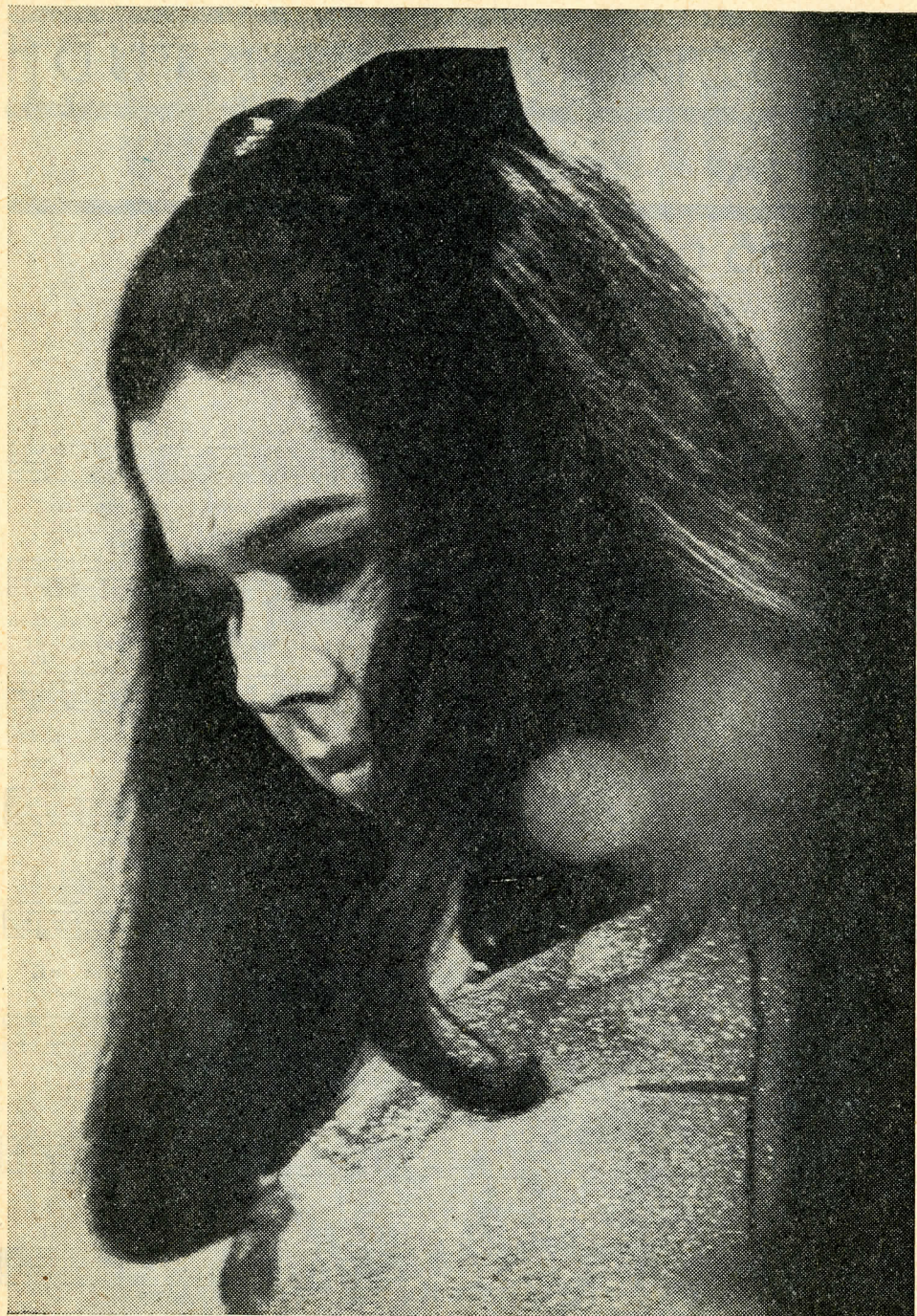
dál vzduchem divný mráz, ú-rod- nou zemi vi- dí v nás zi- mní
dál všechno pokrý - vá, dáv- ná báj znovu o - ží - vá zi- mní
dál vzduchem divný mráz, ú-rod- nou zemi vi- dí v nás zi- mní
C ten zpěv zazní z bran do- ko- řán v den, kdy složí zbraň zi- mní

krá-lovství. - 1. 2. Cestou ú- navnou

- jít a vrátit máj, - mluvit skrálov- nou, - řekni, kde je
C7 F6 Fm6 C G7

Káj, - zlomit písničkou - sněho- vý ten kraj, - jsem tou
C G7 D.S.al O

hol- čičkou, - nevím, kde je Káj. -
CODA fade out
Káj. - Nevím, kde je

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

PRAHA

NECHOŇ DÁL (ruská lidová)

ČESKÝ TEXT IVO FISCHER

ZPÍVÁ E. PILAROVÁ A W. MATUŠKA

© PANTON – PRAHA, 1968

Tempo di foxtrot moderato

H7 Emi H7 Emi C H7 Emi

mp Blou-mám u-li-ce-mi sem a za-se tam. Ty jdeš zamnou jako ně-mý,
Sa - mou trémou dneska nevím, kam bych šláp. Ty jsi mladá holka hezká,

H7 Emi C H7 Emi H7 Emi H7

k čemu já tě mám? Blou-mám u-li-ce-mi sem a zase tam. Ty jdeš za mnou
já vou-satý chlap. Sa-mou trémou dneska nevím, kam bych šláp. Ty jsi mla-dá

Emi H7 Emi D7 G Lento Emi Ami6

ja-ko ně-mý, k čemu já tě mám? Nechod' dál - a zů - staň se mnou chvíli
holka hezká, já vou-satý chlap.

H7 Emi a tempo Ami7 Ami6 H7 Emi

stát. Jest-li se ti lí - bím tak mi to dej znát!

H7 Emi H7 Emi C H7 Emi

Blou-mám u-li-ce-mi cik a za-se cak... Stebou a-le dobře je mi,
a-ni nevíš jak! Blou- mám u-li-ce- mi cik a za-se cak...

H7 Emi H7 Emi D7 G Lento

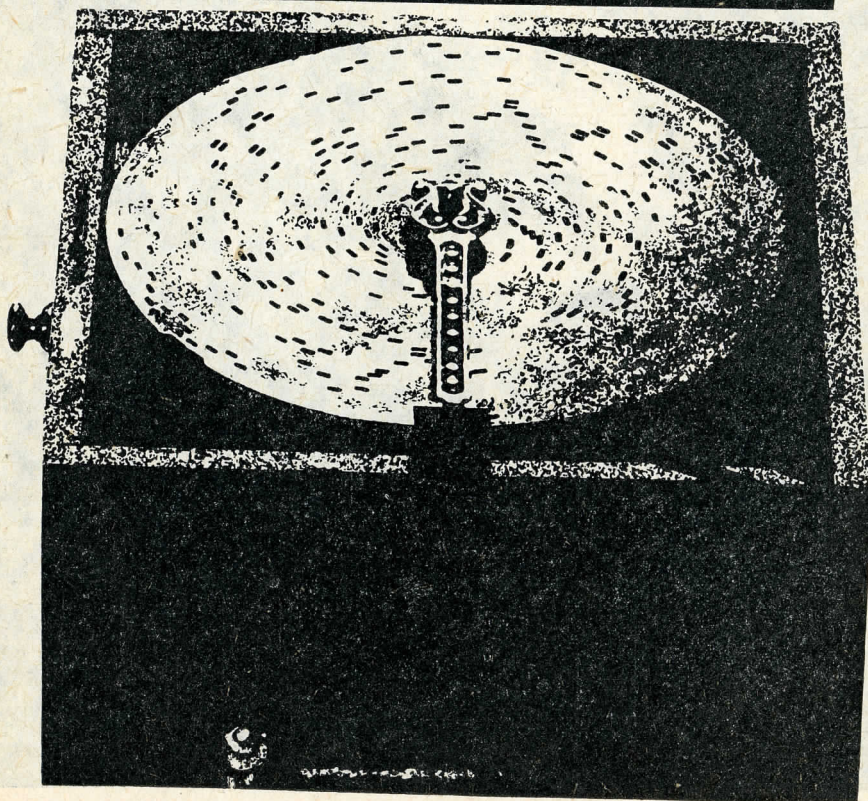
Stebou a-le dobře je mi, a-ni nevíš jak! Nechod' dál - a

D Emi Ami H7 Emi a tempo Ami7 Ami6 H7 Emi

zů - staň se mnou chvíli stát. Jestli se ti lí- bím tak mi to dej znát:

SKIFFLE KONTRA

VYCHÁZÍ
V TĚCHTO
DNECH
NA
LP DESCE
SUPRAPHONU
REŽIE
JIRÍ LINHA

A KDYŽ SE OZVE PÍSKÁNÍ KOSA

HUDBA: JIŘÍ TRAXLER / TEXT: ANONYM
Z ITALŠTINY PŘELOŽIL JAN VLADISLAV
PARAFRÁZE: JIŘÍ TRAXLER

Parlando

1. A když se o - zve pís-ká - ní ko - sa, ne - mu - že
 děv - če v no - ci spát, - chvílič - ku dří - má,
 chvíl - ku je vzhů - ru a je - nom vzdy - chá na řit. po - řád.

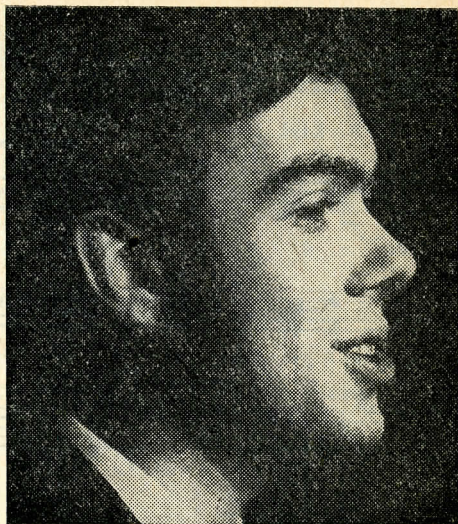
2. A potom skočí, jak ji bůh stvořil,
 z postele bílé jako sníh
 a běží dolů do svého sadu
 pod mandloň s květy na větvích.
3. A tam se strojí a tam se češe
 a čeká s láskou na chlapce.
 Přilétl ptáček od zlého chlapce,
 znečistil dívku na ruce.
4. Dívka se utřela šátečkem bílým
 a pak se dala do pláče,
 přitom se pohledem nikterak milým
 dívala kradí na ptáče.
5. Rozhrnul její vlasy jak zlato,
 zobáček jí až k uchu dal,
 jenomže děvče nerozumělo,
 co jí to všechno povídal.
6. To bude tím, že si - synku, věř mi -
 koudel v uších nechala,
 pak trhla ptáčka mezi dveřmi
 a zpátky na lože spěchala.

POPĚVEK

HUDBA: JIRÍ TRAXLER

TEXT: STŘEDOVĚKÝ ŽAKOVSKÝ

Z LATINY PŘEBÁSNIL
RADOVAN KRATKÝ

Parlando

C G7 C F C G7 C G F G7

1. Pře-krásná je tvo-je líc, jas a lesk tvých zřitel-níc, nad tvůj půvab,

C F C F G G C C G7 C F

krá-su kštic, krás-něj-ší- ho není nič. 2. Nad růži jsi krás-něj-ší,

C G7 C G F G7 C F C F C G C

nad lili-i bě-lej-ší, nad všecky jsi lad-něj-ší a-mné pro-to milo-jší,

Sbor: Přijď, ó kéž přijí - ti, ne - ne - chej mne

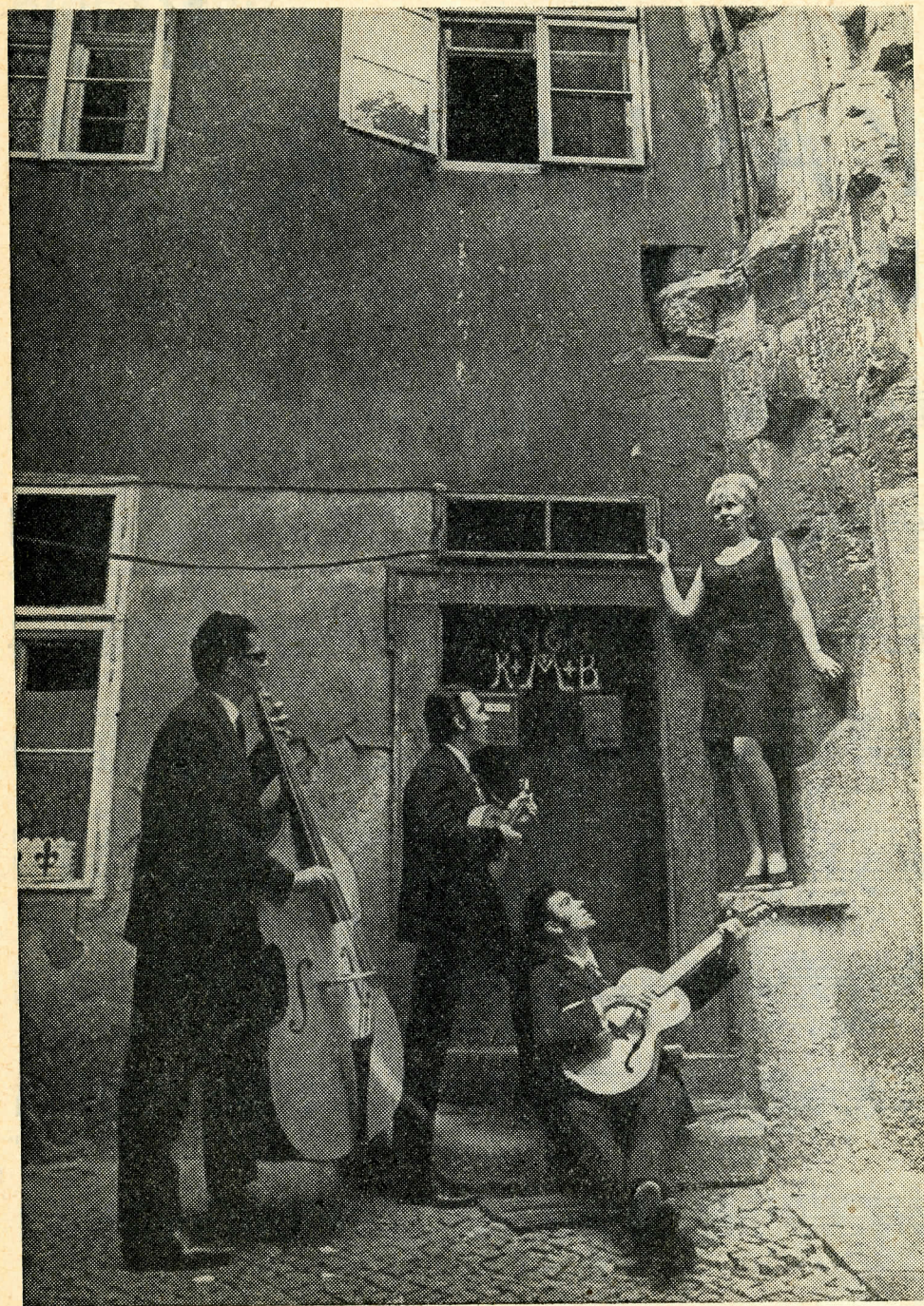
solo chl. Přijď, ó kéž chceš při - jí - ti, ne - ne - chej mne

Solo dívka ze-mří-ti. Hyr - ka, hyr - ka, na-za-za, tri - li-

ze-mří-ti. Sbor: Hyr - ka, hyrka, la la

vi - ros 1. tra-la-la 2. tra-la-la tra-la-la.

la tra - la. tra - la -tra - la.

z dílny KARLA KRYLA

BUFFALO BILL

HUDBA | TEXT | ZPÍVÁ KAREL KRYL

Slow rock

G7 C G7 C G7 C F

Jemnými do-ty-ky re-za-vé mo-ty-ky kopu si hrob, kopu si hrob ne-ho-to-
do by-tu, u-tka-né z blankytu kdosi mi dal, kdosi mi dal, kdopak to

C G7 C G7 C G7

vý, profesor ma-ti-ky vrací se z pu-ty-ky, ne-vinný snob, nevinný snob, kdekdo to
byl. Chtěl bych se brzy tu zba-viti po-ci-tu klid že mi vzal, klid že mi vzal Buffalo

1. C G7 2. C Ami E7 Ami E7

ví. Ta-pe-ty Bill. Dotyčný hr-di-na nemíval komplexy
jestliže buvola s bizonem poplet si.

Ami 3 E7 Ami E7 1. Ami E7 Ami E7

Dotyčný profesor o-děný v munduru To se však rozumí, nemyslel na pumy,
už mě teď nenutí u-dělat matu-ru.

Ami 2. Ami E7 Ami E7 G7 G7

mohl se smát. Na hlavě s pomádou začal si s armádou na válku hrát, před lety

C G7 C C C F C

v příkopu, u Černé při Čo-pu, asi jsem snil, asi jsem snil to netu-še, že tady

C G7 C C G7

vo-ko-pu hrobeček vy-kopu, abych tu shnil, abych tu shnil. jsa bez du-

C G7 C G7 C

še - e - e, jsa bez du-še e e jsa bez du - še.

PÍSEŇ PRO BLBOUNA NEJAPNÉHO

HUDBA I TEXT
I ZPÍVÁ KAREL KRYL

Se slečnou Didovou Ineptovou
prošli jsme alejí jabloňovou
Když potom kohouti kokrhali
tu byste Didovou
určitě nepoznali

Když jsem jí zajíce chytil lasem
řekla mi Drahoušku orlím hlasem
Nepatřím ku ptákům masožravým
Na což jí povídám
Jste husa to vám pravím

Srdce mi v těle plesá
tichým hlasem břehulky...

Pro vás, slečno Didová...

Dmi A7
Sa-mič-ka Bl-bou-na ne-jap-ný- ho krá-če-la
Chtěl jsem si do-ká-zat př-esvěd-če-ní, že bych měl

Dmi Gmi Dmi
z Be-rou-na do Slaný-ho, - že prý se na krásku ne-promě-ní
u- ká-zat vy-svěd-če-ní - páč jsem vždy prospí-val v zoologi-i

Gmi A7 A7 A7 Gmi
dokud jí ne-za-zní z kur-ní-ku ku-ro-pě-ní zazpíval
tak jsem jí

A7 D A7
tuhle-tu me-lo-di-i: Srdce mi v těle ple-sá tichým hlasem

D A7
bře-hu-l-ky ze Skal-na-té-ho ple-sa ne-su pro vás kře-hul-ky.

D D7 G D
Tokám jak tetřev niuchý skomplexem vzdělan-ce. Ač nejsem

A7 D D A7
Ji-ří Suchý zpívám vám ro-mance. Pro vás sleč-no Di-do-vá

A7 D D A7 D
zní ta pí-seň li-do-vá připa-dá vám a-si snadné čekat až vám

A7 D G A7 D D A7 D
na hřbet spadne mís-to štěs-tí pod-ko-va ne-bo kostka žu-ro-vá.

PÍSNÍČKY K TÁBORÁKU

SAVANA

HUDBA I TEXT: KAPITÁN KID

PISNIČKA Z PORTY 68

Western-waltz

Sa-va-na, sa-va-na, sa - va - na do-byt-ka od-vě-kej ráj,
často si vzpome-nu na Da - na, jak-pak se stou frajlí
maj. To by-la o - hrom-ná pa - rá - da, ko-čá - rů
na pa-de - sát, s tím te-da vlezte mi na zá - da,
do dneška ne-mů-žu spát. Vždycky mi te- lát-ko sli- bo-
val, když ještě kov-bo-jem byl, možná mě na-ko-nec
by si vzal, kdy-by mě mi-lo-val dýl, sa-vana,
sa-va-na, sa - va - na, u-te-klo ná-ke-jch pár let, nechci už
vzpomí - nat na Da - na, na-místo srdce mám led.

KRINOLÍNA

2. Že pistole už Oklahomou nezazní
to nemrzí mě aspoň bude klid
a že se ráno jako jindy rozední
je lepší nežli zlato objevit
hacienda v dáli není má
a nepatří mi stáda kolem ní
a jestli mě tu vůbec něco dojmá
tak na dně kapsy tabák poslední

3. I Llano Estacado zná můj zpěv
u Tennessee jsem řval do hřmění stád
jsem zkrivený a hořký jako babí hněv
ač mrtev přesto žiju napořád
v nábojích prach mám z dálných cest
já brodil řeky projel údolí
žíznil jsem v poušti viděl tisíc měst
mám koně laso hlad a pistoli.

Cowboy-song

1. Jsem v krinolině la-ri-a-tu o-blečen, mou ko-ši-lí je tichá sava-na a
v sedle sním svůj kostkovaný táh-lý sen, sen omše-lého Dona Ju-a-na. Tisí-ce
krásek vo-ní šal-vě-jí, mou lásku sosny stínem o-plá-cí, - jen
na koni se semnou projet nechtějí, dál ve větru sem tam se kymá-cí.
Měsíc mě označ-ko-val cej-cho-vadlem le-sů, sombrero z kaktusu si vyzý-va-vě
ne-su, je moje láhev dávno do-pi-ta a dále tepou ko-py-ta. 2. Že

TRAIL TO ISLAND

HUDBA I TEXT: MIKI RYVOLA
PISNIČKA Z PORTY 68

2. J6 tenkrát v tom roce co bylo to sucho
chlap přišel a povídá ouplnou báj
že sežere z kojota syrový ucho
esli nám nepoví kde leží ráj
Tak v prokletým vedru sme lesama táhli
kde smrdějí tůně a zrzavej mech
a stromy jak tráva když na ně sme šáhli
hned padaly na zem to člověk by zdech

3. Pak začaly kopce a šutráků fůry
když jazyk nám votek dem bez vody dál
my cucali šťávu ze stromový kůry
a islandskej ďábel se z vobлакů smál
a večer když ztahaný na zem sme padli
ty islandský zvířata divnej maj mrav
přes kemp kde ležíme jak kytky zvadlý
stádo se přehnalo divokejch krav

4. Můj bože proč nedáš nám voddechnout
chvilí
proč trestáš nás pravící krutou a zlou
tam v islandskej horách to sténá a kvůli
to ubohých trempířů přízraky jdou
Tak zašel tam jeden a ztratil se druhý
a ze skály padal a příšerně řval
a Veselej Dejvy byl do rána tuhej
až zvostal sem samotnej uprostřed skal

5. Já za chvilku zdechnu jen minuta zbejvd
tak skončila cesta já dobře to vím
a islandskej ďábel už prstem mi kejvá
až zapadne slunce já vovedju s ním
Ač není tu žádnéj kdo pro mě by plakal
já poslední radu chci nakonec dát
kdyby vás někdo do Islandu lákal
tak voprátku na krk — a poslat ho
spát...

Až někdo ti hochu vo Islan-du řekne, svým koltem ho
ka-na-dy prodřel v tom pohřebním koutě, kdo še-di-vý

přikrej a bud' na něj zlej, kdo slo-víc-ko dobrý vo
vlas-y z tý hrů-zy ted' má, kdo po-znai ty stíny, co

tom kra-ji ce-kne je do-čis-ta blá-zen a ty se mu
do hro-bu zvou tě, ten přesou-cím hla-sem mi za pravdu

směj. Kdo dá. Nechci o něm slyšet, nechci nikdy vi-dět

island-skej kraj, my še-di-vý vlas-y mi za pravdu daj.

POSLEDNÍ WALTZ

HUDBA: LES REED / TEXT: BARRY MASON

ČESKY TEXT: RŮŽENA SYPĚNOVÁ

© 1967 BY DONNA MUSIC LTD., LONDON

FRANCIS, DAY & HUNTER GMBH, HAMBURG

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Tempo di waltz

Gmaj *F#mi7* *F#mi7* *Emi7*

Jak vi-ny v řece jdou, tak život šel, - a co mám poněm
Tak život dá-le šel, jak vi-ny jdu, ja-ko vodav ře-

A13 *Dmaj7* *D6* *Gmaj7*

chtít, jsem nevě-děl. - Až jednou přišel jeden den a vešla
ce ránem i tmou. - A že pozdě jsem vás poznal, jen pro pár

F#mi7 *F#mi7* *Emi7* *A7* *D* *A7* *Emi7* *A7*

sním, a já v tu chvíli myslel, že sním. Posled-ní
vět, já chtěl bych příběh do-vy-prá-vět. To tenkrát

D *Dmaj7* *Gmaj7* *C6* *A7* *AEmi7* *A7* *D*

L2. waltz hrá-li nám, - dozněl tam ve stí-nu stro-mů.

D7+ *G* *Emi7* *A7* *D*

Já měl říct "rád vás mám" však be-ze slov šel jsem do-mů.

G *Gmi* *D*

Někdy ptám se, ptám, proč jsem sám a sám, a proč k vám, cestu

Dzm. *Emi7* *A7* *Gmaj7* *F#mi7*

k vám ne-na-chá-zím. La la la la la la la la la la.

Emi *Emi7* *A7* *Emi7* *A7* *D* *A7* *Emi7* *A7*

La la la la la la la la la lá. Po-sled-ní

D *Gmaj7*

CODA do-mů. La la la la la la la la lá.

DUJ-DUJ

CIKÁNSKÁ PÍSEŇ

HUDBA I TEXT:

ANTONIN GONDOLÁN

© EDITIO SUPRAPHON,

PRAHA-BRATISLAVA 1968

Volný český překlad

Dvakrát dvě je někdy až dvacet dva
chci políbit chci políbit ústa tvá
tvá ústa jsou bílá
přisahám, přísahám černá

Mám já děvče a ještě několik
propůjčím jí ústa svá a svá
její ústa jsou bílá
moje ústa jsou tmavá
přisahám, přísahám tmavá

Moderato
Emi A[#]dim F7 Emi A7 D E E[#]dim.

Duj duj duj duj de - šu - duj te - ču - mi - dav
Min man G7 C duj duj da - va la - kle
A7 A[#]dim F7 Emi A7 E7

te - ču - mi - dav ti - ro muj ti - ro muj hin par - no - ro mi - ro muj hin
da - va la - kle mi - ro muj lakro muj hin par - no - ro mi - ro muj hin
A7 A[#]dim F7 Emi A7 E7

ka - lo - ro šar - la - gi šar - la - gi ka - lo - lo.
ka - lo - ro šar - la - gi šar - la - gi ka - lo - lo.

Fine

DOBRÁ ZPRÁVA

HUDBA:
KAREL SVOBODA

TEXT: ZDENĚK RYTIŘ
ZPÍVÁ V. NECKAŘ

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Žive *mf* C F C F C

Dobrou zprá-vu já přináším vám, řeky proud bude dál větrem hnán. Letní
zprávu já přicházím dát. Děti zí- tra své hry budou hrát, loď

D7 G7 C D7 G7 C F

žár, jarní déšť a sníh, dívčí pláč, slzy, dětský smích. Dobrou zprávu já přináším
plout, vlny smývat před, večer tma rozhodí svou síť. Dobrou zprávu já přináším

C C D7 G7 C D7 G7 C

rád, každý strom tam kde stál, musí stát. Bude kvést, vonět větro-vím, bude
vám, nikdy víc nikdo nesmí být sám. Petr-klíč, louky měkký klín, petr-

D7 G7 C G7

kvést, víc vám nepo-vím. Zpívej dál, tolik věcí znáš, zpívej dál proč se usní-
klíč, víc vám nepo-vím. G7

C

váš, zpí-vej dál, na co vzpomí - náš, dál jen jít musíš cestou

1. C 2. C D^b

dlou-hou. - Dobrou dlou-hou. - Dlou-hou.

A^b

Zpí-vej dál tolik věcí - znáš zpí- vej

La - la -

1. D^b 2. D^b

dál proč se u- smí - váš. La la dlouhou.

la -

KŘÍŽ Z KAKTUSŮ

HUDBA: LADISLAV ŠTAIDL / TEXT: ROSTISLAV ČERNÝ

ZPÍVÁ K. GOTT, © EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA

Tempo di Paso-doble

Na hro - bě mém ka-ktu - sů pár na - hra - dí
víc ne - u - sly - ším ka - sta - ně
kříž, sleh - ne se zem, už o mně dál
ty, o lás - ku tvou den - ně se bít
ne - u - sly - šíš. Dík - své - mu
na - ma - če - ty. Dík - své - mu
no - ži - ces - tu znám - tam, kam o - de - jdu
no - ži - ces - tu znám - tam, kam o - de - jdu
sám, kde budu mít od te - be klid, kam ne - tre - fíš.
sám a tebe dám ně - ko - mu rád bez od - ve - ty.
Nikdy už víc ne - u - sly - ším ka - sta - ně - ty,
Nikdy už o lás - ku tvou denně se bít na ma - če -
ty. Dík - své - mu no - ži
ces - tu znám - tam, kam o - de - jdu sám, svou hlavu dám,
že tuhle skrýš ne - ob - je - víš. svou hlavu

CYRANO

HUDBA: JAROMÍR KLEMPÍŘ / TEXT: JIŘÍ APLT

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Moderato

Čtu si už tý-den od rá-na tu knihu od pa-na Ros-tan-da.

O muži, co měl smutnej los, že mu dal pám-bu dlouhej nos. Čtu si už týden

od rá-na o nose monsieur Cyra-na, jenž přes tenhle divnej dar

měl v srdci pra-vý lás-ky žár. A kdybych by-la tá-zá-na, vezmu si příklad

Ros-tan-da. Nač skvělý zjev a zvuč-ný hlas, když uvnitř je to

sa-mej kaz? A kdybych by-la tá-zá-na, najdu si radši

Cy-ra-na, který, ač krásy ne-po-bral, o to by více o mne stál.

TEĎ UŽ TO VÍŠ

HUDBA: JAROMÍR KRATOCHVÍL / TEXT: JAN FIALA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Moderato-beat

Ted' už to víš, proč se každý večer zamy-kám, ted' už to víš, jak je
Ted' už to víš, proč jsou klíče k bráně te-pa-né, ted' už to víš, jak je

schůdná cesta k nám, když chtěl jsi po ní jít, měl jsi zaplatit nutnou daň, na mou
dlouhé krátké "ne", jen ha-mr slyším bít v lesním ú-va-le, musíš jít, kroky

dlaň dát svůj klíč od všech hlavních bran. Zok-na můj stín ti
tvé, kro-ky tvé jsou moc po-ma-lé.

lehce zamá-val, prázdná je síň, když tvůj smích němý nesmí dál.

E7 Fine *Ami* *D* *E7 D.S.al F.*

Československé divadelní a literární jednatelství

Vyšehradská 28, Praha 2 - Nové Město

Josef Topol	HODINA LÁSKY. Sen ve hře.
Jaroslav Dietl	SLEČNU PRO JEHO EXCELENCI, SOUDRUZI. Crazy komedie, ale buditelská.
Tankred Dorst	VELKÉ LHANÍ POD HRADBAMI. Dvě aktové hry. Přeložil František Fabián.
Max Frisch	BIOGRAFIE. Hra. Přeložil Bohumil Černík.
William Saroyan	MINUTY NA HODINÁCH. Přeložil Jan Grossman.
Roman Bonhard Svatopluk Brázda	AKROBATI. Modelová hra o zajišťování politických systémů.

Objednávky textů, katalogů a ZPRÁV DILIA, které měsíčně informují o všech novinkách, posílejte na adresu DILIA, distribuční oddělení, Celetná 25, Praha 1 - Staré Město, telefon 628-31.

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo kultury a informací v nakladatelství Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, telefon 221057. Tiskne Státní tiskárna, závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 8. července 1968. NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1968

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

UŽ NEJSI NEVADO

HUDBA: ARNOŠT MOŠNA / TEXT: JAN KORDA

Moderato

C F C G7 C G7 C G7 C

mf Už ne-ní Ne-va- da to, co kdys býva-la 1. V sta-ro-slav-né Ne-va-dě
2. Jo, tenkrát, když Kisko Kid,

G7

je dnes ji-ný rád, kambajn brázdí pře-ri-i, zmizel despe-
zva-ný "Ja-gu-ár," za-čal na vztek brandy pít a byl pl-ný

C F

rád. Tam kde hostil druh dru-ha, kde kovboj pil jak du- ha,
bar. To-ho, když to po- pa-dlo, tak to špatně do- pa-dlo,

G7 C

ot-ví-rá se třicá- tá dru-há sa-mo obslu- ha. Stá-da, co zve-
na deset ran deset jich padlo čertu v cha- pa- dlo. Když byl mrtvol

C D7

dafa prach v širých pu-sti- nách, dí- va- jí se na nás teď
piný sál Kisko ná-hle vstal, řek', teď přijde rozcvič-ka

G7 C F

za sklem v konzervách. Dostav-ník, jak žádal vkus, re-stringo-ván
a pak zahviz- dal. Vmžiku nastal velký shon, bar-man spustil

G7 C

pro cirkus, místo něj teď velkým kaňo- nem jezdí den-ně au-to-bus.
po- ly-fón, Kisko střelil k tomu do rytmu, kdo zbyl, křepčil charleston.

F Bb F C7

V Ne-va- dě už se ne- stří- lí, u-ml- čen byl starý

F Bb F

zvyk pro pět ran. Pisto- le, - znak zašlých chví- lí,

C7 F Bb C7 F F Bb F

do sběru - dal pis-tol- ník. Še- rif je v dů-cho-du,

Bb F Bb F F F Bb F F C7 F G

ko- ně se ne-krádou, středis-ko o-še- tří ti každý šrám.

F Bb F C7 F

V Ne-va- dě - už se ne- stří- lí, ta pa- tří už dě-ji- nám.

JAN KORDA PATŘÍ MEZI ZNÁMÉ AUTORY TRAMPSKÝCH PÍSEŇÍ. SLOŽIL JICH ASI SEDMDESÁT. NEJZNÁMĚJŠÍ: VLAJKA, AŽ ZTICHNOU BÍLÉ SKÁLY, STARÁ VZPOMÍNKA, POJĎ DÍVKO S NÁMI, AŽ JEDNOU A ŘADU DALŠÍCH. V SOUČASNÉ DOBĚ SPOLUPRACUJE S ARNOŠTEM MOŠNOU A SPOLU TAKÉ ZÍSKALI NA LETOŠNÍ ÚSTECKÉ PORTĚ ZA PÍSEŇ UŽ NEJSI NEVADO 3. CENU.

RMS 8

UDO
JÜRGENS

FOTO
VILÉM SOCHŮREK

